

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்-142)

Mar (2) / 2013

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமம் (ஸ்வாமி பராசரபட்டர் பாஷ்யம்).....3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்6
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்8
4. ஸ்ரீவசனபூஷணம்.....11
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....17
6. திருவிருத்தம்.....25

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபராசரபட்டர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யம்

(பகுதி - 119)

722. விச்வமூர்த்தி:

அது எப்படி மிகுந்த பலம் கொண்டவர்களான கௌரவர் போன்றவர்கள், பலம் குறைந்தவர்களான பாண்டவர்கள் போன்றவர்களை வெல்ல இயலும் என்று கேட்கலாம். இதன் காரணம் - அனைத்து லோகங்களையும் தனது சரீரமாகவே ஸர்வேச்வரன் கொண்டுள்ளதால் ஆகும். கீதையில் (10-20) - அஹமாத்மா குடாகேச ஸர்வபூதாசயஸ்தித: - அனைத்து உயிர்களின் ஆத்மாவாக நானே உள்ளேன் - என்றது காண்க.

723. மஹாமூர்த்தே:

விச்வரூபத்தைக் காண்பித்தபோது, அனைத்து உலகங்களையும் பரவி நிற்பது போன்று பெரியதாய் காணப்பட்ட திருமேனி உள்ளவன். கீதையில் (11-7) - இஹைகஸ்தம் ஜகத் க்ருத்ஸ்நம் பச்யாத்ய ஸசராசரம் மம தேஹே குடாகேச யச்சாந்யத் த்ரஷ்டும் இச்சஸி - அர்ஜுனா! இப்போது எனது இந்த சரீரத்தில் ஒரே இடத்தில் அனைத்து சராசரங்களுடன் கூடிய உலகம் முழுவதையும் நீ காண்பாயாக - என்றது காண்க.

724. தீப்தமூர்த்தி:

இந்தப் ப்ரபஞ்சத்தில் ஏதேனும் ஒரு பொருள், ஒரு குணத்தால் ப்ரகாசித்தாலும் அது இவனுடைய விசேஷம் காரணமாகவே ஆகும். கீதையில் (10-41) - யத்யத்

விபூதிமத் ஸத்வம் ஸ்ரீமதுர்ஜிதமேவ வா - எந்த ஒன்று ஐச்வர்யத்தால் பிரகாசம் அடைந்தாலும், அது எந்து ஒரு சிறிய துளியால் மட்டுமே என்று அறிவாய் - என்றது காண்க.

725. அமூர்த்திமாந்

அவ்யக்தம், புருஷன் முதலான அனைத்தையும் தனது உடைமையாகவே உள்ளவன். கீழே உள்ள பல வரிகளைக் காண்க:

- கீதை (7-4) - பூமிராபோநலோ வாயு: - பூமி, நீர், அக்னி, வாயு ஆகியவை என்னுடையவையே
- கீதை (7-5) - அபரேயமிதஸ்து அந்யாம் ப்ரக்ருதிம் - இது எனது தாழ்ந்த ப்ரக்ருதி, இதனைக் காட்டிலும் வேறான உயர்ந்த ப்ரக்ருதியும் உண்டு
- ஸுபால உபநிஷத் - யஸ்ய அவ்யக்தம் சரீரம் - யாருக்கு அவ்யக்தம் சரீரமோ
- ஸதபத ப்ராஹ்மணம் - யஸ்யாத்மா சரீரம் - யாருக்கு இந்த ஆத்மா சரீரமோ

இங்கு முன்னும் பின்னும் ஸர்வேச்வரனுக்கு மூர்த்தியாக உள்ளதைக் குறித்துக் கூறுவதால், அமூர்த்தி என்பதை "மூர்த்தி அல்லாதவன்" என்று சிலர் வ்யாக்யானம் செய்வது சரியல்ல.

726. அநேகமூர்த்தி:

க்ருஷ்ணனாக அவதரித்தபோதிலும் வாஸுதேவன் முதலான நான்கு வ்யூஹ மூர்த்திகளை விடாமல் உள்ளதாலும், மேலும் இந்த அவதாரத்தில் பல மூர்த்திகளை எடுப்பதாலும் இவ்விதம் கூறப்படுகிறான். ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (5-31-18) - ஷோடச ஸ்த்ரீ ஸஹஸ்த்ராணி சதமேகம் ததோதிகம் தாவந்தி சக்ரே ரூபாணி பகவாந் தேவகீஸுத: - 16108 தேவிமார்களுடன் எப்போதும் தான்

இருக்கவேண்டும் என்ற எண்ணத்தால், தேவகியின் புத்ரனாகிய க்ருஷ்ணன் 16108 ரூபங்களைக் கொண்டான் - என்றது காண்க.

727. அவ்யக்த:

தனது மேன்மை போன்றவற்றை மனிதனாக உள்ள சரீரம் கொண்டு மறைப்பவன். கீழே உள்ள வரிகள் காண்க:

- கீதை (7-25) - நாஹம் ப்ரகாச: ஸர்வஸ்ய - நான் அனைவருக்கும் ஸர்வேச்வரனாகப் புலப்படுவதில்லை.
- கீதை (11-53) - நாஹம் வேதைநா தபஸா - எனது இந்த விச்வரூபத்தை வேதங்களை அறிவதாலோ, தவங்கள் செய்வதாலோ காண இயலாது.

728. சதமூர்த்தி:

தன்னைக் காண ஆசை கொண்ட அர்ஜுனனுக்குத் தனது விச்வரூபத்தைத் தெளிவாகக் காண்பித்தவன். கீதை (11-5) - பச்ய மே பார்த்த ரூபாணி சதசோத ஸஹஸ்ரச: - எனது நூற்றுக்கணக்கான, ஆயிரக்கணக்கான ரூபங்களை நீ காண்பாயாக - என்றது காண்க.

729. சதாநந:

பல முகங்கள் கொண்ட ரூபம் தரித்தவன். கீதை (11-10) - அநேகவக்த்ரநயநம் - பல முகங்களுடன் உள்ளதை - என்றது காண்க.

அழகியமணவாளன் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பராசரபட்டர் திருவடிகளே தஞ்சம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 142)

இங்கு ஓர் ஆசேஷ்யம் எழலாம் - மேலே கூறப்பட்டது போன்று ஒரு உயர்ந்த ப்ரஹ்மம் உள்ளதை ஒப்புக்கொண்டாலும், அந்த வரியில் (கடந்த பத்தியின் இறுதி வரி) பலவிதமான ஒன்றுக்கொன்று தொடர்புள்ள பதங்கள் மூலம் ப்ரஹ்மம் உரைக்கப்படுகிறது; இதனால் த்வம் என்ற பதம் மூலம் ப்ரஹ்மம் என்பது உலகில் உள்ள அனைத்துவிதமான தோஷங்களாலும் தீண்டப்பட்டதாகி விடும் அல்லவோ? அப்படி அல்ல - நாம் பதில் உரைப்போம் - த்வம் என்ற பதமும் ஜீவனின் அந்தர்யாமியாக உள்ள ப்ரஹ்மத்தையே குறிப்பதாகும். எப்படி? இங்கு கூறப்பட்டது என்னவென்றால்: ஸத் என்ற பதம் மூலம் கூறப்படும் ப்ரஹ்மமானது - எந்தவிதமான தோஷங்களும் சிறிதளவும் இல்லாமலும், எல்லையற்றதும், எண்ணற்றதும், ஒப்பில்லாததும் சமமில்லாததுமாகிய திருக்கல்யாண குணங்கள் கொண்டதாகவும், ஸத்யஸங்கல்பனாகவும், சாந்தோக்ய உபநிஷத் (6-2-3) - பஹுஸ்யாம் - நான் பலவாகக் கடவேன் - என்பதற்கு ஏற்ப அனைத்திற்கும் காரணமாகவும், இந்த லோகங்கள் ஒளி மற்றும் தண்ணீர் ஆகியவற்றைப் படைத்ததாகவும், சேதனமான ஜீவன்களை அவரவர் புண்ணியபாவ கர்மங்களுக்கு ஏற்றபடி சரீரங்கள் எடுக்கவைத்து அவற்றில் ஆத்மாவை வைப்பதாகவும், அதன் பின்னர் தானாகவே அந்த ஆத்மாக்களின் ஆத்மாவாக ப்ரவேசிப்பதாகவும், நாமபேதங்களை ஏற்படுத்தியதாகவும், தேவகணங்கள் போன்றவற்றை ஏற்படுத்தியதாகவும் உள்ளது. அதாவது வஸ்து என்று கூறப்படாத பலவற்றையும் ஒரு பெயர் கொண்டு அழைக்கவல்ல பேதங்களை அளிக்கிறது. சாந்தோக்ய உபநிஷத் (6-3-2) - அநேந ஜீவேநாத்மநா - இந்த ஜீவன்களின் ஆத்மாவாக ப்ரவேசித்து - என்ற "ஜீவேந மயி" - ஜீவனான நான் என்பது ப்ரஹ்மத்தை ஆத்மாவாகக் கொண்ட ஜீவனைக் குறிக்கும். ஜீவனின் அந்தர்யாமியாக ப்ரஹ்மம் ப்ரவேசிப்பதன் மூலம், ஜீவனின் ஆத்மாவாக ப்ரஹ்மம் உள்ளது என்பது

அறியலாம். இதனை தைத்திரீய உபநிஷத்தில் (2-6-1) – இதம் ஸர்வமஸ்ருஜத யதிதம் கிம் ச தத்ஸ்ருஷ்ட்வா ததேவாநுப்ராவிசத் தத் அநுப்ரவிச்ய ஸச்ச த்யச்சாபவத் – இப்படியாக உள்ள அனைத்தையும் அது படைத்தது. அதன் பின்னர் அவற்றில் ப்ரவேசித்தது. ப்ரவேசித்த பின்னர் ஸத் என்றும், த்யத் என்றும் ஆனது - என்றது காண்க.

தென்னரங்கன் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கன் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 142)

மூலம் - ப்ரபத்திக்காக ஒன்றும் அநுஷ்டிக்க வேண்டாவாகிலும்
ஸ்வதந்த்ராதிகாரத்தாலே கிங்கரனான இவனுக்கு ஸ்வாமியினுடைய
ஆஜ்ஞாநிலங்கனம் ஆகாது என்று ஸமர்த்தித்தார்கள்.

ஆஜ்ஞாவிரோதிபி: ஸ்வார்ஹ ப்ராயச்சித்த: பராங்முகை:
ஸ்வாதிகாரோசித: ஸர்வை: ப்ரத்யவாயோ துரத்யய:

ஆஜ்ஞாநுபாலநே தத்தத் ப்ரத்யவாய நிவாரணம்
ஸ்வாபிஸந்தோஷத: ப்ரீதி: இதி லாபத்வயம் ஸ்திரம்

அநிச்சாதோ நிவர்த்ததே ஸ்வர்காத்யம் கர்மணாம் பலம்
அமர்யாதஸ்ய துர்வார: ப்ரத்யவாய: அந்யஹேதுக:

விளக்கம் - ப்ரபத்தியின் பொருட்டு நித்ய நைமித்திக கர்மங்களை அநுஷ்டிக்க வேண்டியதில்லை என்றாலும், அவை ஒருவன் ஸ்வதந்த்ரமானவன் அல்லன் என்பதால் அவனுக்கு விதிக்கப்பட்டுள்ளன. ஆகவே அவற்றை அவன் இயற்றாமல் இருத்தல் என்பது எஜமானனாகிய ஸர்வேச்வரனுடைய ஆணைகளை மீறுதல் என்றே ஆகும் என பூர்வர்கள் உரைத்தனர்.

- ஆஜ்ஞாவிரோதிபி: ஸ்வார்ஹ ப்ராயச்சித்த: பராங்முகை: ஸ்வாதிகாரோசித: ஸர்வை: ப்ரத்யவாயோ துரத்யய: - ஸர்வேச்வரனுடைய ஆணைகளை மீறி நடப்பவர்களும், தங்களுடைய அதிகாரங்களுக்கு ஏற்ப பிராயச்சித்தம் செய்யவேண்டும் என்று எண்ணாதவர்களும் தங்களுடைய விதி மீறல்களுக்குரிய விளைவுகளைக் கடக்க இயலாது.

- ஆஜ்ஞாநுபாலநே தத்தத் ப்ரத்யவாய நிவாரணம் ஸ்வாபிஸந்தோஷத: ப்ரீதி: இதி லாபத்வயம் ஸ்திரம் - ஸர்வேச்வரனுடைய ஆணைகளுக்குட்பட்டு நடப்பதால் அந்தக் கட்டளைகளைச் செய்யாமல் விடுவதால் உண்டாகக்கூடிய தோஷங்களைத் தவிர்த்தல், ஸர்வேச்வரனுடைய ப்ரீதி காரணமாகத் தனக்கு உண்டாகவல்ல மகிழ்ச்சி ஆகிய இரண்டு நன்மைகளும் ஸ்திரமாக இருக்கும்.
- அநிச்சாதோ நிவர்த்ததே ஸ்வர்காத்யம் கர்மணாம் பலம் அமர்யாதஸ்ய துர்வார: ப்ரத்யவாய: அந்யஹேதுக: - வர்ணாச்ரம கர்மங்களுக்குப் பலனாக ஏற்படவல்ல ஸ்வர்க்கம் முதலான பலன்கள், ப்ரபந்நன் ஒருவன் அவற்றில் ஆசையில்லாமல் செய்வதால், இவனுக்கு ஏற்படுவதில்லை. ஆனால் சாஸ்த்ரங்களில் உள்ளவற்றை ஒருவன் மீறி நடந்தால், அந்தக் காரணத்தினாலேயே அவனுக்கு தோஷங்கள் உண்டாகும்.

மூலம் - இப் ப்ரபத்தியை பக்தியோகாங்கமாக அருளிச்செய்தது ப்ரபத்தி ஸகலபல ஸாதனமானபடியைப் ப்ரக்ருதமான பக்தியோகமாகிற பலத்திலே உதாஹரித்தபடி. இங்கு த்விதீய யோஜனையில் துஷ்கரங்களான பக்தியோக பர்யந்தோபாயங்களினுடைய ஸ்தாநத்திலே நிற்கிற உபாயவிசேஷமும் ப்ரதம யோஜனையில் புத்திவிசேஷ பூர்வகமான ப்ரபத்த்யநுஷ்டானமும் க்ருதோபாயனுடைய ஸ்வயம் ப்ரயோஜனமான கைங்கர்யமும் அநுஸந்தேயம். கிஞ்ச,

ஸுதுஷ்கரேண சோசேத்யோ யேந யேநஷ்டஹேதுநா
ஸ ஸ தஸ்யாஹமேவேதி சரமச்லோக ஸங்க்ரஹ:

பாவாபாவௌ ந தர்மாணாம் ப்ரபத்தேரங்கமிஷ்யதே
ஸ்வதந்த்ர சிஷ்டயா சக்யேஹா சேஷாபாவோதிகாரக:

க்ரத்வநங்கதயா யே து ததாநீம் அநநுஷ்டிதா:
ஸ்வகாலே ஸ்வவிதேரேவ கார்யஸ்தே தத்வதத்ர ந:

விளக்கம் - எம்பெருமானார் கீதாபாஷ்யத்தில் ப்ரபத்தியை பக்தியோகத்தின் அங்கமாக அருளிச்செய்தது ஏன் என்றால், அனைத்து பலன்களையும் அளிக்கவல்லதான பக்தியோகத்தை, அந்தப் ப்ரபத்தி எவ்விதம் பெற்றுத் தரவல்லது என்று உணர்த்தவே ஆகும். எம்பெருமானாரின் கீதா சரமச்லோகத்திற்கான பாஷ்யத்தினுடைய இரண்டாவது வ்யாக்யானத்தின்படி, இயற்றுவதற்குக் கடினமாக உள்ள பக்தியோகம் உட்பட அனைத்துவிதமான உபாயங்களுக்கும்

பதிலாகவே ப்ரபத்தி உள்ளது என்று அறியவேண்டும். முதலாவது வ்யாக்யானத்தினைக் கொள்ளும்போதும் - எவ்விதம் மற்ற கர்மங்களைத் தான் செய்வதாக எண்ணாமல், அவற்றைப் பகவான் தன் மூலமாகவே செய்து கொள்கிறான் என்று எண்ணுகிறோமோ, அதே போன்று ப்ரபத்தியையும் பகவானே செய்கிறான் என்று கொள்ளவேண்டும்; இவ்விதம் கொள்ளும்போது அவனுடைய கைங்கர்யம் என்பதே பலனாக ஆகிறது.

- ஸுதுஷ்கரேண சோசேத்யோ யேந யேநஷ்டஹேதுநா ஸ ஸ தஸ்யாஹமேவேதி சரமஸ்லோக ஸங்க்ரஹ: - “யார் ஒருவன் தன்னால் இயற்றமுடியாமல் உள்ளதாகிய இஷ்டமான பலனை அளிக்கவல்ல உபாயம் குறித்து (அவற்றை இயற்ற முடியவில்லையே என்று எண்ணி) வருந்துகிறானோ, அவனுக்கு அந்த உபாயம் நானே ஆவேன்” என்பதே சரமஸ்லோகத்தின் சுருக்கமான பொருள் ஆகும்.
- பாவாபாவௌ ந தர்மாணாம் ப்ரபத்தேரங்கமிஷ்யதே ஸ்வதந்த்ர சிஷ்டயா சக்யேஹா சேஷாபாவோதிகாரக: - வர்ணாச்ரம தர்மங்களைக் கைக்கொள்வதும், கைக்கொள்ளாமல் இருப்பதும் ப்ரபத்திக்கு அங்கமாக ஏற்கப்படுவதில்லை. ஸர்வேச்வரனின் ஆணை என்பதால் செய்யவேண்டிய தர்மங்களில் அவன் ஆசை கொள்கிறான். அவனால் செய்ய இயலாமல் உள்ள கர்மங்கள் ப்ரபத்திக்கு அவசியமான ஆகிஞ்சந்யம் என்றாகிறது.
- க்ரத்வநங்கதயா யே து ததானீம் அநநுஷ்டிதா: ஸ்வகாலே ஸ்வவிதேரேவ கார்யஸ்தே தத்வதத்ர ந: - யஜ்ஞங்களை இயற்றும்போது தர்ச பூர்ணாமாசங்கள் விதிக்கப்படுவதில்லை; ஆகவே அவை அப்போது செய்யப்படுவதில்லை. ஆனால் அவை செய்யப்படவேண்டிய காலங்களில் செய்யப்படுகின்றன. இதே போன்று நித்ய நைமித்திக கர்மங்கள் ப்ரபத்தியின் அங்கங்களாக இல்லாத காரணத்தால், அவை ப்ரபத்தியின்போது செய்யப்படுவதில்லை.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவசனபூஷணம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 98)

324. இதுக்கடி உபகார ஸ்ம்ருதி.

அவதாரிகை - இப்படி யெல்லாமிவனே யென்றநுஸந்திக்கைக்கடியேதென்ன அருளிச் செய்கிறார் (இதுக்கடி உபகாரஸ்ம்ருதி) என்று.

விளக்கம் - இப்படியாக “அனைத்தும் ஆசார்யனே ஆவான்” என்று எண்ணுவதற்குக் காரணம் என்ன என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, இப்படி ஆசார்யனே நமக்கு ஸகலமும் என்றநுஸந்திக்கைக்கு ஹேது, நித்யஸம்ஸாரியாய்க் கிடந்த தன்னை உபதேசாதிகளாலே திருத்தி நித்யஸூரிகளுடைய அநுபவத்துக்கு அர்ஹனாம்படி பண்ணின உபகாராநுஸந்தாந மென்கை.

விளக்கம் - இவ்விதம் “ஆசார்யனே நமக்கும் அனைத்தும் ஆவான்” என்று எண்ணியபடி இருப்பதற்கான காரணம் - எப்போதும் ஸம்ஸாரத்தில் உழன்றபடி இருக்கும் நம்மை உபதேசங்கள் மூலம் நன்றாகத் திருத்தி, பரமபதத்திற்குச் சென்று நித்யஸூரிகள் அநுபவத்திற்கு ஒத்த அநுபவம் பெறும்படியாக நம்மை தகுதி உள்ளவர்களாக மாற்றிய உபகாரத்தால் ஆகும்.

325. உபகார ஸ்ம்ருதிக்கு முதலடி ஆசார்யன்பக்கல் க்ருதஜ்ஞதை; முடிந்த நிலம் ஈச்வரன் பக்கல் க்ருதஜ்ஞதை.

அவதாரிகை - இவ்வுபகார ஸ்ம்ருதி ப்ரஸங்கத்திலே அதினுடைய ப்ரதம சரமாவதிகளை தர்சிப்பிக்கிறார் (உபகார ஸ்ம்ருதிக்கு) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இப்படியாகச் செய்ந்நன்றி அறிதல் என்பதைக் கூறுவதான இந்த இடத்தில், செய்ந்நன்றி அறிதல் காரணமாக ஏற்படும் முதல் நிலை மற்றும் இறுதி நிலை ஆகியவற்றை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - இச்சேதநன் முந்துற அநுஸந்திப்பது, அஜ்ஞாத ஜ்ஞாபநமுகத்தாலே தனக்கு அகிலத்தையு மறிவித்து பகவத்விஷயத்தைக் கைப்படுத்தின வாசார்யன் பண்ணின உபகாரத்தையாகையாலே, (உபகார ஸ்ம்ருதிக்கு முதலடி ஆசார்யன் பக்கல் க்ருதஜ்ஞதை) என்கிறது. க்ருதஜ்ஞதையுமுபகார ஸ்ம்ருதியும் பர்யாயம். ஆசார்ய கௌரவம் நெஞ்சில் படப்பட அவ்விஷயத்திலே தன்னைக் கொண்டு வந்து சேர்த்த வீச்வரன் பண்ணின க்ருஷி பரம்பரையைப் பின்னையநுஸந்திக்கையாலே (முடிந்தநில மீச்வரன் பக்கல் க்ருதஜ்ஞதை) என்கிறது. இதுவு மீச்வரன் பக்கலுபகார ஸ்ம்ருதி யென்றபடி. இத்தால் பகவத்விஷயத்தை யுபகரித்த வாசார்யன் பண்ணின உபகாரத்தையநுஸந்திக்க விழிந்தால், அவனுடைய வைபவம் நெஞ்சிலே ஊற்றிருந்தவாறே, இப்படி யிருக்கிற விஷயத்தை நாம் பெற்றது எம்பெருமானாலேயன்றோ வென்று தக்கருதோபகாராநுஸந்தாந்திலே சென்று தலைக்கட்டு மென்றதாய்த்து.

விளக்கம் - சேதனன் முதலில் எண்ணவேண்டியது என்னவென்றால் - தனது அறிவில்லாத நிலை என்பதைப் போக்கும்விதமாக தான் அறியவேண்டிய அனைத்தையும் தனக்கு உணர்த்தி, பகவத்விஷயத்தில் தன்னை அகப்படுத்திய ஆசார்யன் செய்த உபகாரத்தையே ஆகும்; ஆகவே “உபகார ஸ்ம்ருதிக்கு முதலடி ஆசார்யன் பக்கல் க்ருதஜ்ஞதை” என்பதன் மூலம் - செய்ந்நன்றி அறிதலின் முதல் நிலை ஆசார்யன் செய்த உபகாரத்தை பாராட்டுதல் என்றாகிறது. க்ருதஜ்ஞதை (நன்றி உரைத்தல்), உபகாரஸ்ம்ருதி (செய்ந்நன்றி அறிதல்) ஆகிய இரண்டும் ஒரே பொருள் அளிப்பவை ஆகும். ஆசார்யனின் பெருமை என்பது நமது நெஞ்சில் அதிகரிக்க அதிகரிக்க, அந்த ஆசார்யன் விஷயத்தில் தன்னைக் கொண்டு வந்து சேர்த்த ஈச்வரனின் செயல்களை எண்ணுதல் என்பதை “முடிந்தநில மீச்வரன் பக்கல் க்ருதஜ்ஞதை” என்கிறார். அதாவது இதுவும் ஸர்வேச்வரனிடம் நாம் காண்பிக்கவேண்டிய செய்ந்நன்றி அறிதல் ஆகிறது. ஆகவே பகவத்விஷயத்தை நமக்கு உபதேசம் செய்து உபகாரம் செய்த ஆசார்யனின் உபகாரத்தை எண்ணும்போது, அந்த ஆசார்யனின் வைபவம் நமது உள்ளத்தில் ஊன்றியிருக்கும் நிலை ஏற்படுகிறது; இதனால் “இப்படிப்பட்ட ஆசார்ய விஷயத்தை நாம் அடைந்தது அந்த ஸர்வேச்வரனால் அல்லவோ?” என்று ஸர்வேச்வரன் செய்த உபகாரத்தை எண்ணுவதில் சென்று நிற்கும் என்று கருத்து.

326. சிஷ்யனு மாசார்யனும் அந்யோந்யம் ப்ரிய ஹிதங்களை நடத்தக் கடவர்கள்.

அவதாரிகை - இனி, இந்த ஸதாசார்ய ஸச்சிஷ்யர்களுடைய பரிமாற்றமிருக்கும்படியை அருளிச்செய்கிறார் மேல் (சிஷ்யனுமாசார்யனும்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - அடுத்து சிறந்த ஆசார்யன், சிறந்த சிஷ்யன் ஆகிய இருவரும் ஒருவருக்கொருவர் எவ்விதம் நடந்து கொள்வார்கள் என்பதை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (அந்யோந்யம் ப்ரியஹிதங்களை நடத்துகையாவது) சிஷ்ய னாசார்யனுக்கு ப்ரியஹிதங்களிரண்டையும் நடத்துகையும், ஆசார்யன் சிஷ்யனுக்கு ப்ரியஹிதங்களிரண்டையும் நடத்துகையும். (நடத்தக்கடவர்கள்) என்றது - இதினுடைய அவச்யகரணீயத்வம் தோற்றுகைக்காக.

விளக்கம் - (அந்யோந்யம் ப்ரியஹிதங்களை நடத்துகையாவது) - சிஷ்யன் ஆசார்யனுக்கு பிடித்தமானவற்றையும், அவனுக்கு நன்மை அளிப்பதையும் செய்யவேண்டும். ஆசார்யன் சிஷ்யனுக்குப் பிடித்தவற்றையும், நன்மை அளிப்பதையும் செய்தல் வேண்டும். (நடத்தக் கடவர்கள்) - இந்த இரண்டையும் அவசியம் செய்யவேண்டும் என்பதால் "கடவர்கள்" என்று விதித்தார்.

327. சிஷ்யன் தான் ப்ரியத்தை நடத்தக்கடவன்; ஈச்வரனைக் கொண்டு ஹிதத்தை நடத்தக்கடவன்; ஆசார்யன் மாறாடி நடத்தக்கடவன்.

அவதாரிகை - இருவரு மிரண்டையும் அந்யோந்யம் நடத்தும் க்ரமமென்னென்ன அருளிச் செய்கிறார் (சிஷ்யன்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இந்த இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் நடத்திக்கொள்ளும் முறை என்ன என்பதை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது சிஷ்யனாசார்யனுக் கிரண்டையும் நடத்துமிடத்தில், தன் ஸ்வரூபாநுகுணமாக ஆசார்ய முகோல்லாஸமே புருஷார்த்தமென்று நினைத்து தன்னுடைய கிஞ்சித்காராதிகளாலே தானாசார்யனுக்கு ஸர்வகாலமும் ப்ரியத்தை நடத்திப் போரக்கடவன்; மங்களாசாஸநபரனாகையாலே இவ்விபூதி ஸ்வபாவத்தால் திருவுள்ளத்தி லொரு கலக்கம் வாராதொழியவேணுமென்றும்,

அப்படி யேதேனுமென்று வந்த காலத்தில் இத்தைப் போக்கித் தந்தருளவேனுமென்றும் ப்ரார்த்தித்து, ஈச்வரனைக் கொண்டு ஹிதத்தை நடத்தக் கடவனென்கை. (ஆசார்யன் மாறாடி நடத்துகையாவது) – ஹிதைக பரனாகையாலே இவனுக்கு ஸ்வரூபஹாநி வாராதபடி ஹேயோபாதேயங்களினுடைய ஹானோபாதாநங்களில் ஸ்காலித்யம் பிறவாமல் நியமித்து, ஸர்வகாலமும் நல்வழி நடத்திக்கொண்டு போருகையாகிற ஹிதத்தைத் தான் நடத்தி, த்ருஷ்டத்தில் ஸங்கோசத்தால் இவன் மிகவும் நலங்குமளவில் இருந்த நாளைக்கு இவன் நலங்காமல் இவையுமவனுக்குண்டாம்படி திருவுள்ளம் பற்றி யருளவேனுமென்றர்த்தித்து, ஈச்வரனைக் கொண்டு ப்ரியத்தை நடத்தக்கடவனென்கை.

விளக்கம் - சிஷ்யன் ஆசார்யனுக்கு இரண்டையும் நடத்தும்போது, தனது ஸ்வரூபத்துக்கு ஏற்றபடி, ஆசார்யனின் திருமுகம் மலர்தல் என்பதே மிகவும் உயர்ந்த பயன் என்று எண்ணி, தனது கைங்கர்யங்களால் தனது ஆசார்யனுக்கு அனைத்துக் காலகட்டங்களிலும் விருப்பமானவற்றையே செய்தபடி இருக்கக்கடவன். திருப்பல்லாண்டு பாடுவதில் நோக்கம் உள்ளவனாக, இந்த உலகத்தின் இயல்பு காரணமாக திருவுள்ளத்தில் எந்தவிதமான கலக்கங்களும் ஏற்படக்கூடாது என்றும், அப்படியே ஏதேனும் சம்பவித்தால் அதனை நீக்கித் தரவேண்டும் என்று வேண்டிக்கொண்டும், ஸர்வேச்வரன் மூலமாக ஆசார்யனுக்கு நல்லவற்றைச் செய்யவேண்டும். (ஆசார்யன் மாறாடி நடத்துகையாவது) – சிஷ்யனின் நலத்தில் நோக்கம் உள்ளவராக இருப்பதால், தனது ஸ்வரூபத்திற்கு எந்தவிதமான கேடும் உண்டாகாமல், தாழ்ந்த விஷயங்களில் ஈடுபடாமல் நல்ல விஷயங்களில் கைக்கொண்டு, இதிலிருந்து மாறாமல் இருந்து, எல்லா காலகட்டத்திலும் நல்வழி நடத்திக் கொண்டு போதல் என்பதைச் செய்து வரவேண்டும்; மேலும் உலகில் உள்ள வறுமை காரணமாக இவன் கலங்கும்போது “தான் இவனோடு உள்ள காலம் முடிய இவன் சோர்ந்து போகாமல், நன்மை மட்டுமே ஏற்படவேண்டும் என்று திருவுள்ளம் பற்றவேண்டும்” என்று ஸர்வேச்வரன் மூலம் சிஷ்யனுக்கு நன்மை செய்யவேண்டும்.

328. சிஷ்யன் உகப்பிலேயூன்றிப் போரும்; ஆசார்யன் உஜ்ஜீவனத்திலே யூன்றிப்போரும்.

அவதாரிகை - இப்படி செய்து போருமிடத்தி லிருவர்க்குமிரண்டும் ஸமப்ரதாநமாயிருக்குமோ வென்கிற சங்கையிலே யருளிச்செய்கிறார் (சிஷ்யனுக்கப்பிலே) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இப்படியாக இருவரும் செய்து வரும்போது, இருவரும் செய்யும் காரியங்கள் ஒத்திருக்கவேண்டுமா என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, சிஷ்யன் சேஷபூதனாகையாலே சேஷியான ஆசார்யனுடைய ப்ரீதியிலே யூற்றமாய்ப்போரும்; ஆசார்யன் பரமக்ருபாவானாகையாலே தன்னுடைய சிஷ்யனானவிவன் ஸம்ஸார துத்தீர்ணனாய் உஜ்ஜீவிக்கையிலே யூற்றமாய்ப் போருமென்கை. ஆகையால், சிஷ்யனுக்கு ப்ரியகாரணமும் ஆசார்யனுக்கு ஹிதகரணமுமே ப்ரதாநமென்று கருத்து.

விளக்கம் - சிஷ்யன் ஆசார்யனுக்கு அடிமைப்பட்டவன் என்பதால் தனது எஜமானனாகிய ஆசார்யனின் மகிழ்வில் எப்போதும் குறியாக இருப்பான். ஆசார்யன் சிஷ்யனிடம் மிகுந்த கருணை கொண்டவன் என்பதால், தனது சிஷ்யனாகிய இவன் ஸம்சாரம் என்ற கடலைக் கடந்து கரையேறவேண்டும் என்பதில் குறியாக இருப்பான். எனவே சிஷ்யன் ஆசார்யனுக்கு இனிமையானவற்றைச் செய்யவேண்டும், ஆசார்யன் சிஷ்யனுக்கு நன்மையானவற்றைச் செய்யவேண்டும் என்பதே முக்கியம் என்று கருத்து.

329. ஆகையால் சிஷ்யன் ஆசார்யனுடைய ஹர்ஷத்துக்கு இலக்காகையொழிய ரோஷத்துக்கு இலக்காகைக் கவகாசமில்லை.

அவதாரிகை - கீழ்சொன்னவற்றால் பலிக்குமத்தை அருளிச்செய்கிறார் (ஆகையால்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இதுவரை கூறப்பட்டதால் நிகழ்வது என்ன என்பதை அடுத்து அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, சிஷ்யனாசார்யனுடைய ப்ரியகாரணமும் ஆசார்யன் சிஷ்யனுடைய ஹிதகரணமும் ப்ரதாநமாக நடத்திப் போருகையாலே, சிஷ்யனானவிவ னாசார்யனுடைய ப்ரீதிக்கு விஷயமாய்ப் போருகையொழிய அநிஷ்டகரணாதிகளாலே நிக்ரஹத்துக்கு விஷயமாகைக்கு இடந்தான் முதலிலே யில்லையென்கை. (ஆகையால்) என்று, உகப்பிலே யூன்றிப் போருமென்று சொன்ன தொன்றையும் அநுவதிக்கிற தாகவுமாம்.

விளக்கம் - சிஷ்யன் ஆசார்யனுக்கு விருப்பமானவற்றைச் செய்தல், ஆசார்யன் சிஷ்யனுக்கு நன்மையானவற்றைச் செய்தல் என்பதையே முக்கியமாகக் கொண்டு நடப்பதால், சிஷ்யனாக உள்ளவன் ஆசார்யனின் மகிழ்வுக்கு ஏற்றதாக உள்ளதை மட்டுமே செய்யவேண்டும் அல்லாமல், “விருப்பம் இல்லாதவற்றைச் செய்தான்” என்று அவன் கோபத்துக்கு இடம் அளிக்கக்கூடாது என்று கருத்து. (ஆகையால்) – ஆசார்யனின் மகிழ்ச்சி என்பதில் மட்டுமே ஊன்றியிருத்தல் என்பதை மட்டும் உரைப்பதாகவும் கொள்க.

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

.....தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த

முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 108)

2-1-3 காமுற்ற கையறவோடு எல்லே யிராப்பகல்

நீமுற்றக் கண்டுகிலாய் நெஞ்சருகி யேங்குதியால்

தீமுற்றத் தென்னிலங்கை ஊட்டினான் தாள் நயந்த

யாமுற்ற துற்றாயோ வாழி கனைகடலே

பொருள் - மிகுந்த சப்தத்துடன் கூடிய கடலே! நீ விரும்பிய இன்பமான பொருள்கள் கையில் கிட்டாத காரணத்தால், நீ இரவும் பகலும் உறங்காமல் உள்ளாய். உனது மனம் உருகி நிற்கிறாய். ஆக, இலங்கை முழுவதையும் நெருப்புக்கு உணவாக அளித்த இராமனின் திருவடிகளை விரும்பிய நாங்கள் அடைந்த துன்பத்தை நீயும் அடைந்தாயோ? உனது துன்பம் நீங்கி நீ வாழ்வாயாக.

அவதாரிகை - அன்றிலினுடைய த்வனிக்கு இடைந்திருக்கிறவளவிலே, கடலென்றொரு மஹாதத்வமாய், அது தன் காம்பீர்யமெல்லாம் இழந்து கரையிலே வருவது, கரையேற மாட்டாதே உள்ளே விழுவதாய், எழுத்தும் சொல்லும் பொருளும் தெரியாதபடி ஊமைக்கூறனாகக் கூப்பிடுவதாகிறபடியைக் கண்டு, "பாவியேன், நீயும் ராமகுணத்தில் அகப்பட்டு நான்பட்டது பட்டாயாகாதே?", என்கிறாள்.

விளக்கம் - அன்றில் பறவையின் கூக்குரலுக்கு வருந்தி நிற்கும்போது - கடல் என்னும் ஒரு பெரிய பொருளானது தனது காம்பீர்யம் முழுவதையும் இழந்து கரைக்கு வருதல், கரையில் ஏற இயலாமல் மீண்டும் உள்ளேயே விழுதல், எழுத்தும் சொல்லும் பொருளும் அறியாத விதத்தில் வாய் பேச இயலாத ஒருவனின் பாஷை

போன்று அழைத்தபடி இருப்பதை இவள் கண்டாள். அதனிடம், “ஐயோ! நான் இராமனின் குணத்தில் அகப்பட்டதால் அடைந்த துன்பங்களை நீயும் அடைவதோ?”, என்கிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (காமுற்ற கையறவோடு) “நெஞ்சருகி ஏங்குதியால்” என்று அந்வயம். (காமுற்ற கையறவோடு) ஆசைப்பட்ட பொருளிழவோடே. “கைத்து” என்றது - பொருள். ஆசைப்பட்ட பொருள் கைபுராமையால் வந்த இழவோடே. காமுறுகையும் இழவும் கடலுக்கின்றிக்கேயிருக்க, த்ருஷ்டாந்தபூதையான தனக்கு உண்டாகையாலே, “இதுக்குமுண்டு” என்று அநுமித்துச் சொல்லுகிறாள்.

விளக்கம் - (காமுற்ற கையறவோடு) - முழு பாசுரத்தையும் உரைத்து முடித்து இறுதியில் “நெஞ்சருகி ஏங்குதியால்” என்று உரைக்கவேண்டும். அதாவது - எல்லே, கனைகடலே, தீமுற்றத் தென்னிலங்கை யூட்டினான் தாள் நயந்த யாமுற்றதுற்றாயோ? இராப்பகல் முற்றவும் நீ கண் துயிலாய்; நெஞ்சருகி ஏங்குதியால்; வாழி” - என்று வரிசைப்படுத்திப் படிக்கவேண்டும் என்று தாத்தபர்யம். (காமுற்ற கையறவோடு) - ஆசைப்பட்ட பொருள் என்பது கிட்டாமல். கை என்றால் பொருள், அறவு என்றால் இழத்தல், கைத்து என்றால் பொருள். அதாவது ஆசைப்பட்ட பொருள் கையில் கிட்டாத காரணத்தால் ஏற்பட்ட துக்கத்துடன். இப்படியாக ஆசைப்படுவதும், அது கிட்டாமல் துன்பம் அடைவதும் கடலுக்கு மட்டும் அல்லாமல், உதாரணம் காட்ட வல்லவளாக நிற்கும் தனக்கு ஏற்பட்டது என்பதை விளக்குவதற்காக “இதுக்கும் உண்டு” என்று அநுமானத்துடன் உரைக்கிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (எல்லே) இரவோடு பகலோடு வாசியறக் கதறுகிறபடியைக் கண்டு, தன்படிக்குப் போலியாயிருக்கையாலே தோழியை ஸம்போதிக்குமாபோலே ஸம்போதிக்கிறாள்; சிறையறவுபோலே. “ஓதமும் நானும் உறங்காதிருந்தேனே” என்னக் கடவதிறே. அன்றிக்கே, “எல்லே” என்றது - என்னே என்று ஆச்சர்யமாதல். (இராப்பகல் நீ முற்றக் கண்துயிலாய்) உறங்கக் கண்ட இரவுக்கும், உறங்காமைக்குக் கண்ட பகலுக்கும் உன்பக்கல் ஒரு வாசி கண்டிலோமீ! (நீ) உன் காம்பீர்யமெல்லாம் எங்கே போயிற்று? (நெஞ்சருகி ஏங்குதியால்) உறக்கமின்றிக்கே ஒழிந்தால், நெஞ்சுதான் அழியாதிருக்கப் பெற்றதோ? (பேற்றுக்கேற்ற) நெஞ்சழிந்து கூப்பிடாநின்றாய்.

விளக்கம் - (எல்லே) - “எல்லே” என்ற பதம் தோழிமாரை அழைப்பது போன்றாகும். தனது தோழி போன்று அசேதனமாக உள்ள கடலை அழைப்பது ஏன்? இரவுபகல்

என்று வித்தியாசம் பார்க்காமல் ஓசை எழுப்பியபடி உள்ள கடலைக் கண்டு, பெரியதிருமொழி (9-4-9) – ஓதமும் நானும் உறங்காதிருந்தேனே – என்பதற்கு ஏற்ப, தனது நிலையை ஒத்தது போன்று இந்தக் கடலும் உள்ளது என்று சிந்தித்தாள்; ஆகவே தனது தோழியை அழைப்பது போன்று அழைக்கிறாள். சிறையில் இருவர் தங்க நேர்ந்தால் அங்கு ஏற்படும் உறவு போன்று இங்கு ஏற்பட்டது. அல்லது எல்லே என்பதை “என்னே” என்று வியப்புடன் கூறியதாகக் கொள்ளலாம். (இராப்பகல் நீ முற்றக் கண்துயிலாய்) – பகலில் உறங்குதல் பொருத்தம் இல்லாதது என்பதையும், அதனை ஓர் உதாரணத்திற்கு மட்டும் எடுத்ததையும் கூறுகிறார். உறங்கவேண்டிய இரவு மற்றும் உறங்காமல் உள்ள பகல் ஆகிய இரண்டுக்கும் உன்னிடம் நான் எந்தவொரு வேறுபாட்டையும் காணவில்லையே! (நீ) – உனது காமப்பீர்யம் எங்கே போனது? (நெஞ்சருகி ஏங்குதியால்) – உறக்கம் இல்லாமல் துன்பம் அடைந்த காரணத்தால் கூட உனது நெஞ்சம் அழியாமல் உள்ளதோ? மனதில் துன்பம் கரை புரண்டு அழைக்கிறாயே!

வ்யாக்யானம் - (தீமுற்றத் தென்னிலங்கை யூட்டினான்) பாவியேன்! பரத்வத்திலே ஆசைப்படமாட்டிற்றில்லையாகாதே, ப்ரணயிநிவிரஹம் பொறுக்கமாட்டாத சக்ரவர்த்தித் திருமகனையாகாதே நீயும் ஆசைப்பட்டது. தென்னிலங்கை முற்றத் தீயூட்டினான். விபீஷணக்ருஹம் லங்கைக்குள் அன்றுபோலே; அவன் அவர்களுக்குக் கூட்டில்லாதாப்போலே, அவனகமும் அவர்கள் அகத்துக்குக் கூட்டில்லை காணும்! அவனகம் தாஸோஹமிறே. அன்றிக்கே (தீமுற்றத் தென்னிலங்கை யூட்டினான்) ராவண பயத்தாலே முன்பு அரைவயிறாக ஜீவித்த அக்நி, “ஒள்ளெரி மண்டியுண்ண” என்கிறபடியே வயிறு நிறைய உண்டு ஜீவிக்கப் பெற்றதாயிற்று பெருமாளை அண்டை கொண்ட பலத்தாலே; “செந்தீயுண்டு தேக்கிட்டதே” என்னக்கடவதிறே.

விளக்கம் - (தீமுற்றத் தென்னிலங்கை யூட்டினான்) – ஐயோ! பரத்வத்தில் ஆசைப்படாமல், தனது காதலியின் விரஹத்தைப் பொறுக்க இயலாதவனாகிய சக்ரவர்த்தித்திருமகனான இராமனை அல்லவோ நீயும் விரும்பினாய் போலும்? இலங்கை முழுவதையும் எரியும்படிச் செய்தான். ஆனால் அப்போது விபீஷணனின் மாளிகை எரியவில்லையே, பின் எவ்விதம் “இலங்கை முழுவதையும் எரித்தான்” என்று பொருந்தும்? விபீஷணனின் வீடு இலங்கையில் இல்லை என்பது போன்று கொள்க. எப்படி? அவன் இராவணன் முதலானவர்களுடன் சேராமல் உள்ளது போன்று அவன் அகமும் [அகம் – வீடு, அஹம்] அவர்கள் மனதுடன் சேராமல் இருந்தது. அவனுடைய மனம் என்பது அடிமை வீடு அல்லவோ? அல்லது

வேறுவிதமாகவும் பொருள் உரைக்கலாம். (தீமுற்றத் தென்னிலங்கை யூட்டினான்) - முற்ற என்றால் பூர்ணமாக. இராவணனிடம் இருந்த பயம் காரணமாக முன்பெல்லாம் அரைவயிற்றுடன் இருந்த அக்னியானது, இராமனை அண்டிய காரணத்தினால் பெரியதிருமொழி (10-9-1) - ஒள்ளெரி மண்டியுண்ண - என்பதற்கு ஏற்ப வயிறு நிறைய உண்டது. அக்னியானது உண்டு த்ருப்தி அடைந்தது.

வ்யாக்யானம் - (தாள் நயந்த யாமுற்றதுற்றாயோ) பரமப்ரணயியான சக்ரவர்த்தித் திருமகன் திருவடிகளை ஆசைப்பட்ட நான் பட்டது பட்டாயாகாதே நீயும்? தாள் நயந்தாரோடு தோள் நயந்தாரோடு வாசியறுவதே க்லேசப்படுகைக்கு; பிராட்டியோடு ஸ்ரீபரதாழ்வானோடு வாசியற்றதிறே. (வாழி) இவ்வவஸாதம் நீங்கி நீ ஜீவித்திடுக. (கனைகடலே) வாய் விட்டுக் கூப்பிடமாட்டாதே, விம்மல் பொருமலாய்ப் படுகிறாயாகாதே? கோஷிக்கிற கடலே என்னவுமாம்.

விளக்கம் - (தாள் நயந்த யாமுற்றதுற்றாயோ) - மிகுந்த ப்ரேமை உள்ளவனாகிய இராமனின் திருவடிகளை ஆசைப்பட்ட நான் அடைந்த துன்பங்களை நீயும் அடைந்தாயோ? இதுவரை கூறிய நாரை, அன்றில் போன்றவை பெண் பிறவிகளாக உள்ளதால் தன்னைப் போன்று ஆசைப்படும் என்பது பொருத்தமே; ஆனால் ஆணாக உள்ள கடல் இது போன்று ஆசைப்படும் என்பது எப்படி? ஸேது பந்தன நேரத்தில் அவன் திருவடிகளை ஸமுத்ரம் அடைந்தது, தான் பிராட்டி பாவத்தில் உள்ளபோது அவன் தோள்களை இவர் நயந்தார்; ஆக வேறுபாடு ஏதும் இல்லை. இராமனைப் பிரிந்த பிரிவுத் துன்பம் என்பது சீதைக்கும் பரதனுக்கும் ஒரே போன்று இருந்தது அல்லவோ? (வாழி) - இந்தத் துன்பம் நீங்கி நீ வாழ்வாயாக. (கனைகடலே) - வாய்விட்டு அழைக்க இயலாமல், விம்மலும் பொருமலுமாக உள்ள ஸமுத்ரமே!

2-1-4 கடலும் மலையும் வீசும்பும் துழாய் எம்போல்

சுடர்கொ ளிராப்பகல் துஞ்சாயால் தண்வாடாய்

அடல்கொள் படையாழி அம்மானைக் காண்பான் நீ

உடலம் நோயுற்றாயோ? ஊழி தோறுழியே

பொருள் - குளிர்ந்த வாடைக்காற்றே! கடல், மலை, ஆகாயம் போன்ற பலவற்றையும் தடவியபடி, சந்திர சூர்யனை உடையதான இரவிலும் பகலிலும் எங்களைப் போன்று நீயும் உறங்காமல் உள்ளாய். மஹாபாரத யுத்தத்தில் “ஆயுதத்தை எடுக்கமாட்டேன்” என்று கூறி எடுத்த சக்கரத்தை உடைய

ஸர்வேச்வரனை காண எண்ணி, காலதத்வம் உள்ளவரை சரீரத்துடன் முடியவல்ல நோயை அடைந்தாயோ?

அவதாரிகை - காற்று என்று ஒரு வ்யாபக தத்வமாய், அதுதான் அபிமத விரஹ வ்யஸநத்தாலே இருந்தவிடத்திலிருக்கமாட்டாதே, மடலூருவாரைப்போலே உடம்பிலே புழுதியை ஏறிட்டுக்கொண்டு வடிவு தெரியாதபடியாய், ஜ்வர ஸந்நிபதிதரைப்போலே குளிர்ந்திருந்தது; அதைப் பார்த்து, “நீயும் நான் பட்டது பட்டாயாகாதே?”, என்கிறாள்.

விளக்கம் - காற்று என்பது எங்கும் நிறைந்துள்ள வஸ்துவாக, தனது காதலனைப் பிரிந்த விரஹதாபம் காரணமாக ஓரிடத்தில் இருக்க இயலாமல், மடல் எடுப்பவர்கள் போன்று தனது சரீரம் முழுவதும் புழுதியைப் பூசிக்கொண்டு சரீரமே தெரியாதபடி, குளிர்ஜூரம் வந்தவர்கள் போன்று குளிர்ந்திருந்தது. அதனைப் பார்த்த இவள், “நீயும் நான் அடைந்த துன்பம் அடைந்தாயோ?”, என்கிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (கடலும் மலையும் விசும்பும் துழாய்) “காரார் திருமேனி காணாமளவும் போய்” என்று சஷீராப்தியோடு திருமலையோடு பரமபதத்தோடு வாசியறத் தேடுவார்க்குப் போலியாயிருக்கிறபடி. “ஊராயவெல்லாம்” ஒழியாமே தேடுவார்க்குப் போலியாயிருக்கிறபடி. “தௌ வநாநி கிரீம்ச்சைவ ஸரிதச்ச ஸராம்ஸி ச நிகிலேந விசிந்வாநௌ ஸீதாம் தசரதாத்மஜௌ” என்று தேடித் திரிந்தவர்களுக்குப் போலியாயிரா நின்றது. “ஸீதாம்” - “தேடிக்கண்டிலோம்” என்று ஆறியிருக்கலாம் விஷயமன்று. “தசரதாத்மஜௌ” தேடப்பிறந்தவர்களல்லர்; அவர்கள் ஜீவிக்கை என்றொரு பொருளுண்டோ? இத்தால் - சென்று அற்றதென்றபடி.

விளக்கம் - (கடலும் மலையும் விசும்பும் துழாய்) - “எம்போல் கடலும் மலையும் விசும்பும் துழாய்” என்று பதங்களைக் கூட்டிக்கொண்டு, அவனைப் பிரிந்த துன்பம் தாங்காமல் அவன் இருந்த இடம் எங்கும் தேடித் திரிபவர்களுக்கு ஒப்பாகக் காற்று இருந்தது என்று அருளிச்செய்கிறார். சிறியதிருமடல் (69) - காரார் திருமேனி காணாமளவும் போய் - ஓரிடத்தில் இருந்து அவனைப் பற்றி உரைப்பேனோ? இதுவரை கூறப்பட்டு, ஆனால் போகாத ஊர் எங்கும் நான் செல்வேன். என் பின்னே வந்து நான் போகும் இடங்களில் உரைப்பதை எழுதிக்கொள்ளுங்கள் - என்பதற்கு ஏற்ப, திருப்பாற்கடல் மற்றும் திருவேங்கடமலை என்று வேறுபாடின்றி அவனைத் தேடுபவர்கள் போன்று உள்ளது. அவன் எழுந்தருளியுள்ள திவ்யதேசம்

ஒன்றைக் கூட விடாமல் தேடுபவர்கள் போன்று உள்ளது. மேலும் இராமாயணம் ஆரண்யகாண்டம் (61-19) – தெள வநாநி கிரீம்ச்சைவ ஸரிதச்ச ஸராம்ஸி ச நிகிலேந விசிந்வாநெள ஸீதாம் தசரதாத்மஜெள – தசரதனின் புத்திரர்களான அவர்கள் இருவரும் மக்கள் செல்லத்தக்கதாக உள்ள சிறிய காடுகள், மலை, ஆறுகள், ஓடைகள் என்று ஓரிடம் விடாமல் எங்கும் தேடினர்; இப்படியாகச் சீதையைத் தேடினர் – என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, சீதையைத் தேடியவர்கள் போன்று இந்தக் காற்றும் உள்ளது. “ஸீதாம்” – தேடிய பின்னரும் கிட்டவில்லையே என்று இளைப்பாறும்படி நிலை இல்லை. “தசராத்மஜெள” – ராஜபுத்ரர்கள் என்பதால் ஸௌகுமார்யம் கொண்டவர்களான இவர்கள் தேடப் பிறந்தவர்கள் அல்லர். ஆகவே அவர்கள் ஜீவிக்கிறார்கள் என்று கூற முடியுமோ?

வ்யாக்யானம் - (கடல் இத்யாதி) அபரிச்சிந்நமான கடல், நிர்விவரமான மலை, அவகாச ப்ரதாநம் பண்ணுகிற ஆகாசம், அன்றியே அச்சமான ஆகாசம். (எம்போல் சுடர்கொள் இராப்பகல் துஞ்சாயால் தண்வாடாய்) ஜ்வரஸந்நிபதிதரைப்போலே சென்றற்றாயாகாதே என்னைப்போலே? சுடரென்று ஆதித்யன். சுடரைக் கொள்ளப்பட்டது என்றது - ஆதித்யன் அஸ்தமித்த இரவோடு, சுடரையுடைத்தான பகலோடு வாசியற உறங்குகிறிலை; குளிர்ந்த வாடாய்! (அடல்கொள் இத்யாதி) அடலென்று மிடுக்கு. எதிரிகள் மிடுக்கைக் கொள்ளுகை என்னுதல், தான் மிடுக்கையுடைத்தாயிருக்கும் என்னுதல். “ஏதத் வ்ரதம் மம” என்றவளவன்றிக்கே, ஆச்ரிதார்த்தமாக அஸ்தய ப்ரதிஜ்ஞானவன் ஓரத்தளவு அகப்பட்டாயாகாதே?

விளக்கம் - (கடல் இத்யாதி) – அளவற்ற பெரிய கடல், நீளமான உயர்ந்த மலைகள், இடைவெளி இல்லாமல் எங்கும் உள்ள ஆகாயம் அல்லது அச்சமான ஆகாயம். (எம்போல் சுடர்கொள் இராப்பகல் துஞ்சாயால் தண்வாடாய்) – என்னையும் நாயகனையும் போல குளிர்ஜூரம் கொண்டவர்கள் போன்று ஆனாய். சுடர் என்பது சூரியன் அதாவது ஆதித்யன் அஸ்தமனம் ஆகும் இரவு, அவன் ப்ரகாசிக்கின்ற பகல் என்று வேறுபாடு காணாமல் நீ உறங்காமல் உள்ளாய். (அடல்கொள் இத்யாதி) – அடல் என்றால் மிடுக்கு. மஹாபாரதம் பீஷ்மபர்வம் – ஏதத் வ்ரதம் மம – இது எனது விரதம் – என்று கூறிய சபதத்தை மறந்து தன்னை அடைந்தவர்களின் பொருட்டு ஸத்யத்தை மீறுபவன் என்றுள்ள அவனது சக்கரத்தின் முனையில் அல்லது பக்ஷபாதத்தில் நீ அகப்பட்டாயோ?

வ்யாக்யானம் – பாரத ஸமரத்திலே சக்ரோத்தாரணத்தினன்று அர்ஜுனன் இளைத்துக் கைவாங்கினவாறே, பண்ணின ப்ரதிஜ்ஞையை அழித்துத்

திருவாழியைக் கொண்டு ஸ்ரீபீஷ்மரைத் தொடர்ந்தானிறே. “ஏஹ்யேஹி” கெட்டோடுகிறவன் பிற்காலித்து நின்று “எங்கள் அம்மைநாயனார் மாறிமாறி இடுகிற அடியிருக்கிற அழகென்?” என்றான். “புல்லாம்புஜ பத்ரநேத்ர” என்றும் ஆணை மறுத்தால் சேதமென், சீறிச் சிவந்த கண்ணழகைக் காணப்பெற்றால்? “ப்ரஸஹ்ய மாம் பாதய” ஆயுதமெடேன் என்ற நீர் ஆயுதமெடுத்தாலும் அடியேன் கையில் ஆயுதமிருக்கில் தோலேன்; ஆயுதத்தைப் பொகடச் சொல்லித் தலையறுத்தருளீர். “லோகநாத” உமக்கும் வீரத்துக்கும் தோலேன்; முதன்மைக்குத் தோற்பன்.

விளக்கம் - மஹாபாரத யுத்தத்தின் மூன்றாம் நாள் அர்ஜுனன் சற்றே இளைத்து நின்றான்; அப்போது, தான் செய்த ஸத்தியத்தை அழித்தவனாக திருவாழியை எடுத்துக் கொண்டு பீஷ்மரிடம் ஓடினான் அல்லவோ? அப்போது பீஷ்மர் தேரில் இருந்து ஓடி வரும் க்ருஷ்ணனைப் பார்த்து, “எங்களுக்குத் தாயும் தந்தையுமாக உள்ளவன், மாறிமாறி தனது திருவடிகளை வைக்கும் அழகுதான் என்னே!”, என்று வியந்தார். மேலும் க்ருஷ்ணனிடம், “தாமரை போன்ற கண்கள் கொண்ட க்ருஷ்ணா! நீ உனது விரதத்தைக் கைவிட்டால் என்ன பாதிப்பு? சீறிச் சிவந்து வரும் உனது கண்ணழகை நான் காணப்பெற்றேனே! ஆயுதம் எடுக்கமாட்டேன் என்று விரதம் பூண்ட நீ உனது கையில் ஆயுதம் எடுத்தாலும் எனது கையில் ஆயுதம் உள்ளவரை நான் தோற்கமாட்டேன். ஆயுதத்தைக் கீழே போடு என்று எனக்கு நீ உத்தரவு செய்து, நான் அவ்விதம் செய்த பின்னர், எனது தலையைக் கொள்வாய். உனது வீரத்திற்கும், உனக்கும் நான் தோற்கமாட்டேன். உனது முதன்மைக்கு நான் தோற்பேன் என்றார்.

வ்யாக்யானம் - (அடல்கொள் படையாழி) மிடுக்கையுடைத்தான படையாகிற திருவாழி. (ஆழியம்மாளை) கையிலே திருவாழியையுடைய ஸர்வேச்வரனையாகாதே நீயும் காண ஆசைப்பட்டது? (நீ உடலம் நோயுற்றாயோ) ப்ரத்யுபகார நிரபேக்ஷமாக உபகரிக்கும் நீ, ஸர்வரக்ஷகமான சரீரத்திலே நோவு வரும்படி பட்டாயாகாதே என்கிறாள். ஸஞ்சாரம் இதுக்கு நியதஸ்வபாவமிறே. (ஊழி தோறுழியே) கல்பந்தோறும் கல்பந்தோறும். நோவுபடா நிற்கச் செய்தே தவிராதபடி சரீராந்தமான நோவு கொண்டாயாகாதே? காலம் மாறி வரச் செய்தேயும்நோவு மாறாதே ஏகரூபமாய்ச் செல்லுகிறபடி.

விளக்கம் - (அடல்கொள் படையாழி) - அல்லது வேறுவிதமாகவும் பொருள் கொள்ளலாம். மிடுக்குடன் கூடிய சக்கரம். (ஆழியம்மாளை) - கையில் சக்கரத்துடன் கூடிய அவனைக் குறித்தோ நீயும் ஆசைப்பட்டாய்? (நீ உடலம் நோயுற்றாயோ) - எந்தவிதமான ப்ரதிபலனையும் எதிர்பாராமல் அனைவருக்கும்

உதவுகின்ற நீ, அனைத்தையும் காப்பதான உனது சரீரத்தில் நோய் அடைந்தாயோ? ஸஞ்சாரம் செய்தபடி உள்ளது என்பது காற்றுக்கு ஸ்வபாவம்; இதனை அறியாமல் எப்போதும் ஸஞ்சரிப்பதை நோய் காரணமாகவே என்று புரிந்து கொண்டாள். (ஊழி தோறாழியே) – ஒவ்வொரு கல்பத்திலும், அதாவது காலதத்வம் மாறிமாறி வரும்வரை உனது சரீரத்தில் நோய் கொண்டாயோ? காலம் மாறியபடி இருந்தாலும் மாறாத நோய் என்று கருத்து.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவிருத்தம்

இதற்கு ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச் செய்த

வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 73)

69. காரேற்றிருள் செகிலேற்றின் சுடருக்குளைந்து வெல்வான்

போரேற் றெதிர்ந்தது புன்றலை மாலை புவனியெல்லாம்

நீரேற்றளந்த நெடியபிரா னருளாவிடுமே

வாரேற்றிளமுலையாய் வருந்தேலுன் வளைத்திறமே

பொருள் - அடர்ந்த கருமையான இருள் என்ற காளையானது, சிவந்த ஒளியுடன் கூடிய சூரியன் என்ற காளையின் தேஜஸ்ஸுக்குத் தோற்று இருந்தது. ஆனால் இன்று அந்த சூரியனின் தேஜஸ் என்ற காளையைத் தோற்கடிக்கவேண்டும் என்று எண்ணி, யுத்தத்தைக் கைக்கொண்டு, அற்புதமான காலத்தை உடையதான அந்திப்பொழுதில் வந்து எதிர்த்தது. இந்த பூமி முழுவதையும் மஹாபலியிடம் தானநீர் பெற்று அளந்த எல்லையற்ற கருணை கொண்டவனான ஸர்வேச்வரன் இந்த அந்திப்பொழுதில் க்ருபை செய்யாமல் போவானோ? கச்சையால் கட்டப்பட்ட ஸ்தனங்கள் உள்ளவளே! உனது கைவளையல்கள் விஷயத்தில் நீ வருத்தம் கொள்ளவேண்டாம்.

அவதாரிகை - அதுக்குமேலே ஸந்த்யையும் வந்து நலிய, அநந்தரம் போக யோக்யமான காலமாயிருக்க, அவன் வந்து தோற்றாமையாலே தலைமகளாற்றாளாக, இது கண்ட தோழியானவள், "இது ஸந்த்யையல்ல, இரண்டு வருஷபங்கள் தன்னிலே பொருகிறன காண்" என்று காலம் மயக்கி, அவளைத் தரிப்பிக்கிறாளாயிருக்கிறது.

விளக்கம் - அடுத்து அந்திப்பொழுது வந்து அவளை வாட்டத் தொடங்கியது. அதற்கு அடுத்து இன்பத்தை அளிக்கவல்லதான இரவுப்பொழுதாக உள்ளதால்,

அவன் வந்து நிற்காமல் உள்ளது கண்டு தலைமகள் துன்பம் அடைந்தாள். அவளுடைய தோழி, “இது அந்திப்பொழுது அல்ல. இரண்டு காளைகள் ஒன்றோடு ஒன்று யுத்தம் செய்கின்றன அவ்வளவே”, என்று கூறி அவளைச் சமாதானம் செய்ய முயல்கிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (காரேற்றிருள்) இருளாகிற காரேறானது கறுத்த வருஷபமானது. (செகிலேற்றின சுடருக்குளைந்து) ஆதித்யனாகிற சிறந்த ருஷபத்தினுடைய கிரணங்களுக்குத் தோற்றுப் போய்ச் சரணமடைந்தது. அது “நாம் முடிய விங்ஙனே தோற்றுக் கிடக்கு மித்தனையோ? நாமுமொருகால் மேலிடவேணும்” என்று பார்த்துப் போரிலே வந்தேன்று கொண்டெதிரிட்டது. இருள்தான் வெல்லவேணுமென்று மாலையிட்டுக் கொண்டு வந்தது போலே காணும். (புன்றலை மாலை) புல்லிதான தலையையுடைத்தான ஸந்த்யையானது ஐசுகைசான இருள் கொழுந்துகளை யுடைத்தான ஸந்த்யையானது “நகநிபஸுஞ்சதியாந்தமோவல்லய:” என்கிறாற்போலே. ஸந்த்யை யினுடைய உபக்ரமமித்தனை, ஸந்த்யைதானல்ல காணிது.

விளக்கம் - (காரேற்றிருள்) - இருள் என்பதான கருத்த எருது. (செகிலேற்றின சுடருக்குளைந்து) - சூரியன் என்பதான சிவந்த எருதின் கிரணங்கள் முன்பு நிற்க முடியாமல் தோற்றுப் போய்ச் சோர்ந்தது. அந்த எருது தனது மனதில், “நாம் முடிந்து போகும் அளவிற்கு இவ்விதம் தோற்பதோ? அல்ல, நாமும் நமது நிலை ஓங்கும்படியாக இருக்கவேண்டும்”, என்று எண்ணி, “போரில் வந்தோம்” என்று கூறியபடி எதிர்த்து நின்றது. அதாவது இருள் என்பது, தான் வெற்றி அடைய வேண்டும் என்ற எண்ணத்தில் மாலை அணிந்து வந்தது போன்று காணப்பட்டது. (புன்றலை மாலை) - மிகவும் அற்பகாலம் மட்டுமே நீடிக்கக்கூடியதான ஸந்த்யாகாலம். மிகவும் அற்பகாலம் மட்டுமே நிலைக்கக்கூடிய இருளின் தளிர்களைக் கொண்ட ஸந்த்யாகாலம். இருளுக்குத் தளிர்கள் போன்று ஸந்த்யாகாலத்தை உரைக்கலாமோ என்றால், நகநிபஸுஞ்சதியாந்த மோவல்லய: - என்பதில் இருளை ஒரு கொடியாகக் கூறுவதால், அதன் தளிர்களாக ஸந்த்யாகாலத்தை உரைக்கலாம்.

வ்யாக்யானம் - (புவனியித்யாதி) அவன் படியை யறிந்தால் வருமென்றிருக்க வேண்டாவோ? இந்த்ரன் வ்யாஜமாக எல்லார் தலையிலும் நிர்ஹேதுகமாக அமரர் சென்னிப் பூவாயிருக்கிற திருவடித்தாமரைகளை வைக்குமவனன்றோ? இப்படியெல்லார்க்கு முபகாரகனாயிருக்குமவன் உன்னைவிடுமோ? தாமஸப்ரக்ருதிகளானார் மேலிடப்புக்கால் வந்துதவுமவன் தமஸ்ஸுதான் வந்து அபிபவிக்கப்புக்கால் விட்டிருக்குமோ? தன்னுடைமையைப் பிறர் “என்னது”

என்றிருந்தால் தன்னை யர்த்தியாக்கி அவர்கள் பக்கலிலேயும் வந்திரந்து கொள்ளுமவன், இரக்கவேண்டாதே தன்னுடைமையேயான வுன்னை விட்டிருக்குமோ? காடுமேடுமான பூமியிலொன்றும் விடாதவன் உன்னை யிங்ஙனே யறிவழியவிடுமோ? மண்ணுக்குப் பதறி இரந்தவன், பெண்ணொரு தலையானாலாறியிருக்குமோ? “வாரேற்றிள முலையாய்” என்னுமளவுக்கு, காடு மேடுமான பூமியிலே காலை வைத்தவன் உன் முலை மேலே காலை வையாதொழியுமோ? (அருளாவிடுமே) ஸ்த்வமுடையார்க்குத் தன்னை யழியமாறுமவன் சுத்தஸ்த்வமேயான உன் விஷயத்தில் கைவாங்கியிருக்குமோ? (புவனியித்யாதி) பூமிப் பரப்படைய நீரேற்று அளந்து கொண்டு எல்லார் தலையிலேயும் திருவடிகளை வைக்கச் செய்தேயும் பின்னையு மொன்றுஞ் செய்யப் பெற்றிலோமென்றிருக்கும் மஹோபகாரக னானவன். (அருளாவிடுமே) ப்ரணயிதவம் போனால் ஸ்வரூபாநுபந்தியான அருளும் உன் பக்கம் கார்யகரமன்றிக்கேயொழியுமோ? (வாரேற்றிள முலையாய்) வாராலே தாங்க வேண்டும்படியான முலையை யுடையவளே! வார்தரித்தல், தான் தரித்தல் செய்ய வேண்டும்படியான முலைகளை நீ தரிக்கவிட்டிருக்குமோ? (இளமுலையாய்) பருவம் நிரம்பாதிருக்கச் செய்தேயும் வாராலே தரிக்க வேண்டும்படியாய் காணும் முலைகளிருக்கிறது. சஷாம காலத்தில் ப்ரஜைகள் “சோறுசோறு” என்னுமாபோலே “விஷயத்தைக் காட்டு காட்டு” என்று கிளருகிற இளமுலைகள். (வருந்தேலுன் வளைத்திறமே) உன் வளை யிடையாட்டமாக நீ வருந்த வேண்டா; வேணுமாகில் அவன் கையில் வளையிடையாட்டமாக வருந்தில் வருந்து. “அப்பாஞ்சசன்னியமும் பல்லாண்டு” என்றது நங்கையிலே யகப்பட்டிருப்பதொன்று; அதுக்கு மங்களாசாஸநம் பண்ணு. இத்தால் அவனுடைய குணஜ்ஞாநத்தாலும் அவனித்தலையை யவகாஹித்தபடியாலும் தரிப்பித்தபடி சொல்லிற்றுக்கீழ்; இதில், அதுவேண்டாதே இருவருடையவும் தர்மி க்ராஹக ப்ரமாணமே யமையும் தரிக்கைக் கென்கிறது. அவனாகில் ரசஷகனேயாய், இத்தலையாகில் ரஷ்யமாயிருக்குமிறே. (வருந்தேலுன் வளைத்திறமே) “மாசுச:” என்கிறாள். “அஹந்த்வா” என்றிருவருடையவும் ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லி வைத்திறே “மாசுச:” என்றது.

விளக்கம் - (புவனியித்யாதி) - அவனுடைய குணங்களை அறியும் ஒருவர், அவன் எப்படியும் வந்துவிடுவான் என்று இருக்கவேண்டாமோ? இந்த்ரனை ஒரு காரணமாக மட்டுமே வைத்துக் கொண்டு, அனைவருடைய தலையிலும் எந்தவிதமான காரணமும் இல்லாமல், நித்யஸூரிகளின் தலையில் எப்போதும் விளங்கும் தாமரை போன்ற தனது திருவடித் தாமரையை வைக்கும் குணம் அல்லவோ கொண்டவன்? இவ்விதம் அனைவருக்கும் உபகாரகனாக உள்ள அவன் உன்னைத் தவிக்க விடுவானோ? தாமஸ குணங்கள் நிறைந்த இந்த உலகில் வந்து அடைந்து உதவும் அவன், தமஸ் என்பதான இருள் வந்து ஆகும்படி

விடுவானோ? தனது உடைமையை மற்றவர்கள் “என்னுடையது” என்று எடுத்துக்கொள்ளும்போது தன்னை யாசகன் போன்று ஆக்கிக் கொண்டு அவர்களிடம் சென்று யாசகம் செய்து அவற்றை மீண்டும் பெற்றுக் கொள்ளும் ஸ்வபாவம் உள்ளவன், வந்து யாசிக்கவேண்டிய அவசியம் இல்லாமல் “தனது உடைமை” என்றுள்ள உன்னை விடுவானோ? காடும் மேடுமாக உள்ள பூமியில் ஒன்றையும் விடாதவன் உன்னை இப்படியாக நலியவிடுவானோ? மண்ணுக்குப் பதறிக்கொண்டு வந்தவன், பெண் விஷயத்தில் பொறுமையாக இருப்பானோ? (வாரேற்றிள முலையாய்) – காடும் மேடும் என்றுள்ள கரடுமுரடான இடங்களில் தனது மென்மையான திருவடிகளை வைத்தவன், மென்மையான உனது ஸ்தனங்களில் தனது திருவடிகளை வைக்காமல் இருப்பானோ? (அருளாவிடுமே) – ஸத்வ குணம் கொண்டவர்களுக்காகத் தன்னையே மாற்றிக்கொண்டு வந்து நிற்பவன், சுத்த ஸத்வமாக உள்ள உனது விஷயத்தில் பின்வாங்குவானோ? (புவனியித்யாதி) – இந்தப் பூமி முழுவதையும் தானநீர் பெற்றுக் கொண்டு, அளந்து எடுத்துக்கொண்டு, அனைவருடைய தலையிலும் தன்னுடைய திருவடிகளை வைத்த பின்னரும், “நாம் ஏதும் உதவி செய்ய முடியவில்லையே” என்று வருந்தும் மஹா உபகாரன். (அருளாவிடுமே) – அவனிடம் உள்ள ப்ரணயித்வம் போனது என்று எண்ணினாலும் அவனுடைய ஸ்வரூபம் என்பதான க்ருபையும் உன் விஷயத்தில் இல்லாமல் போய்விடுமோ? (வாரேற்றிள முலையாய்) – பருவம் நிரம்பவில்லை என்றாலும் வாரால் கட்டி நிற்க வேண்டியதான ஸ்தனங்கள் கொண்டவளே! வார்கொண்டு தரிக்கவேண்டும் இல்லையெனில் நாயகன் மூலம் தரிக்கவேண்டும் என்றுள்ள உனது ஸ்தனங்களை நீயே தரித்துக் கொள்வாயாக என்று விடுவானோ? (இளமுலையாய்) – பசி ஏற்படும்போது, “உணவுவேண்டும், உணவுவேண்டும்” என்றுள்ள குழந்தைகள் போன்று, “விஷயத்தைக் காண்பிக்கவேண்டும்” என்பதாக வளர்ந்த ஸ்தனங்கள். (வருந்தேலுன் வளைத்திறமே) – உனது கைகளில் உள்ள வளையல்கள் கழன்று போவது குறித்து வருந்த வேண்டாம்; வேண்டுமானால் அவனுடைய கைகளில் உள்ளவை கழன்று போவது குறித்து வருந்திக் கொள்வாயாக. திருப்பல்லாண்டு (2) – அப்பாஞ்சசன்னியமும் பல்லாண்டு – என்பது போன்று நமது கையில் சிக்காமல் உள்ளதற்கு நீ திருப்பல்லாண்டு செய்வாயாக. அவனுடைய குணம் குறித்த ஞானம், அவன் தன்னிடம் கொண்டுள்ள ப்ரேமை போன்றவை மூலம் தரித்திருத்தல் என்பதைக் கடந்த பாசரம் முடிய உரைத்தார். இந்தப் பாசரத்தில் அவ்விதம் சிந்திக்கவேண்டிய அவசியம் இல்லை என்றும், “இவன் தன்னை அண்டியவர்களை ரசுஷிப்பான்” என்ற ப்ரமாணமே போதுமானது என்றும்

கூறினார். அவன் ரசஷகன், இவள் ரசஷிக்கப்படுபவள் என்று கருத்து. (வருந்தேலுன் வளைத்திறமே) - கீதையில் (18-66) - மாசுச: - வருத்தம் கொள்ளாதே - என்பது போன்று உரைக்கிறாள். "அஹம் த்வா" என்பதன் மூலம் இருவருடைய ஸ்வரூபமும் உரைக்கப்பட்டு - அதாவது நான் உன்னை - பின்னர் மாசுச: என்றது காண்க.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்